

אבא שלי **יעקב ברכה** נולד בסלוניקי בשנת 1919

מספר על היד 136934

היה בבירקנאו , בונה (אלה מקומות שידועים לי שהיה)

בארגון ניצולי מחנות ההשמדה יוצאי יוון בישראל, מופיע גם גליביץ, דורה, טורמלין, נוישטט

היה מוכר בשמו **ז'אקו סאזן**

לאבא היו חיים לא קלים, בהיותו בן 13 אביו נפטר והוא נאלץ לפרנס את אמו וארבעת אחיותיו.

לימים אחות הבכורה אסתר עלתה לישראל .

בשואה איבד את אמו ושלושת אחיותיו. כן אשה ושני בנים .

אבי שרד את השואה מאחר ובשלב מסויים הצטרף לקבוצת המתאגרפים של זאקו רזון. שם היה להם

אוכל יותר מאשר לאחרים, הם השתדלו להבריח אוכל לאחרים.

מכאן גם בא הכינוי שלו סזאן , הוא נראה בריא וחסון כשיצא מהשואה.

את אימי שרה ברכה שהייתה ילידת וילנה, הכיר במחנה לאחר תום המלחמה, היא באה לבקש ממנו אוכל.

והוא דאג לה.

לאחר נדודים הגיעו לסלוניקי, שם פגש אבי שכנה שנתנה לו תכשיטים, שאמו השאירה לפני שנלקחה, הם

חיו זמן מה בסלוניקי ומשם עברו להכשרה בסוניון.

הורי נישאו ביוני 1946 בחתונה משותפת של 12 זוגות לפני שעלו לארץ.

הורי עלו באניית המעפילים חביבה רייק שעגנה בישראל ב-8 ליוני 1946.

הם נתפסו ע"י האנגלים והועברו למחנה מעצר בעתלית.

כשאבי היה בן 40 עבר ניתוח קשה, ואבד את יכולת הדיבור שלו.

עבודתו הייתה עבודה פיזית קשה. גם לאחר הניתוח הוא המשיך לעבוד קשה על מנת לפרנס את משפחתו.

בשנת 1984 איבד את נכדו הבכור בצבא. ובשנת 2002 את בעלה של נכדתו.

למרות כל תלאותיו לא איבד את שמחת החיים אהב לרקוד, לשמוע מוזיקה יוונית.

אבי היה גבר נאה שתמיד שמר על הופעה נקיה ומסודרת.

אחרי שיצא לפנסיה היה נוסע יום יום מחולון לתל-אביב למועדון של יוצאי יוון. כל בוקר היה פותח את

המועדון בשעה 6 בבוקר, ונשאר עד לשעות אחה"צ, לימים צמצם את השהות עד לשעות הצהריים. לקח על

עצמו לדאוג לאוכל ושתייה לבאי המועדון.

תמיד דאג לעצמאותו ולא נתן לנו (אנחנו שלוש אחיות) לעזור לו, לא גופנית ולא כלכלית.

כשאימי נפטרה, בחודשים הראשונים, נראה כאילו התגבר גם על האבדה של האשה שאתה חי 62 שנים.

אך לאחר חודשיים אבד את שמחת החיים, עשה כל שביכולתו לקצר את חייו.

8 חודשים לאחר פטירתה של אימי נפח את נשמתו, בפברואר 2009 כשהוא בן 88.

